

Жакун Микола Григорович народився 26 вересня 1953 року в с. Залужжя Дубровицького району Рівненської області. Навчався в Залузській восьмирічній школі, Дубровицькій СШ №2.

У 1978 році закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Працював у Торговицькій, Довгошиївській, Ярославницькій середніх школах Млинівського району. Нині вчителює в Тучинській ЗОШ I-III ступенів.

Член літературно-мистецького об'єднання «Веселка» при Гоцанській районній газеті «Рідний край», член Всеукраїнської спілки красназців. Лауреат Гоцанської красназвочої премії ім. І. Шишка, Гоцанської районної літературної премії ім. Р. Журомського, переможець літературного конкурсу «Перло многоцінне» (2011 р.). Літературні твори друкувались у республіканській, обласній, районній пресі, альманахах «Гостинець» (2000, 2010 р.р.), «Безсоння» (2001 р.), «Суцвіття» (2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 рр.), «Тучинський передзвін» (2008, 2010, 2012 рр.), «Струни серця» (2012р.), журналах «Погорина» (2012р.), «Перець» (2013 р.), звучали на каналах обласного радіо та телебачення..

Автор книг «Вишиванка» (2000 р.), «Щедрий кавалер», «Неслухняний м'ячик» (2001р.), «Тучин» (2002 р.), «Світоч знань» (2003р.), «Круговерть» (2004р.), «Веселочка» (2006р.), «Відгадай і розмалой» (2006р.), «Побрехеньки діда Йовхима» (2013 р.), «Пастка для закоханих» (2013 р.), «Лантух перловки» (у співавторстві) (2013 р.), «Закодована пенсія» (2013 р.), «Опівнічна церемонія» (2014 р.), «Ностальгія» (2014 р.).

Літературно-художнє видання

Жакун Микола Григорович

Микола Жакун

Круговерть

Редактор

Микола Береза

Комп'ютерний набір

Анатолій Жакун

Коректор

Марія Жакун,

Верстка

Микола Жакун

К р у г о в е р т ь

Поезії

2 – ге видання

Здано до набору 11. 03. 14. Підписано до
друку 05.06. 14. Формат 60 x 84 1/16.
Папір офсет. Наклад 100 пр.

Рівне
Спрінт
2014

УДК 882
ББК 84 (Укр.)6
Ж -238

«Круговерть» – книга поезій Миколи Жакуна. Вона - свідчення невтомних пошуків, прагнення через слово показати внутрішній світ сучасника.

Редактор

Микола Береза

Комп'ютерний набір

Анатолій Жакун

Коректор

Марія Жакун

Верстка

Микола Жакун

Приватизація.....	28
Зимою зацвіли дерева.....	28
Усе переболить.....	29
Прокидайся.....	30
Була ера.....	30
Залужжя.....	31
Зона. Чорний біль.....	32
А надворі дощ як із відра.....	34
Роки.....	36
Біль.....	36
Сповідь.....	37
У чотири рядки.....	38
Колись був пляж.....	42
Чи варто.....	44
Чекання.....	44
Напутнє слово випускникам.....	46
Вогонь кохання.....	47
Казкове.....	47
А думка знов тебе шукає.....	48
Початок весни.....	48
Татарське зілля.....	50

Лелеки

Відзвеніло стоголосе літо,
Походжає осінь гордовито.
Проглядають синьоокі далі
І летять лелек у вирій зграї.

Покружляли над селом – й в дорогу.
Чує ж моє серденько тривогу,
Бо в дорозі в ті краї далекі
Дош лелек зустрине й стріне спека.

Із туманом птахи відлетіли,
У дорозі крилонька побили.
У дорозі крилонька зносились,
Шлях тяжким був, ось вони й втомились.

Павутинням осінь пролетіла,
Завірюхи зникли й заметілі.
У весни стою я на порозі.
Знаю, що лелеки вже в дорозі.

Про весну вони ведуть співанку.
За село виходжу я щоранку.
Пильно в синь вдивляюсь небокраю
І лелек чекаю і чекаю.

Пройшли роки, і з України
Чужинці почали втікати.
І шляхом тим же, що ішли,
Прийшлося військам їх відступати.

Голодні спраглими вустами
Тягнулися до джерела.
А джерело:
- Не напою вас.
Зробили ви багато зла.

Тут вороги оторопіли,
У гніві тупали ногами,
А джерело все відступало
І ніби гралось з ворогами.

Зажебоніло раз і вдруге,
Заклекотіло. І із дна
Вода рвонула, й оточила
Полки чужі трясовина.

Чужинські орди у болоті
Поборсались і потонули,
А джерело на своє місце,
Під ліс зелений повернуло.

Чужі ж рослини прижилися
І українську воду п'ють.
Аір з тих пір на Україні
Іще “татарським зіллям” звуть.

. Жили так люди, поки турків
Й татарів в край не занесло.
На боротьбу із ворогами
Й цілюще стало джерело.

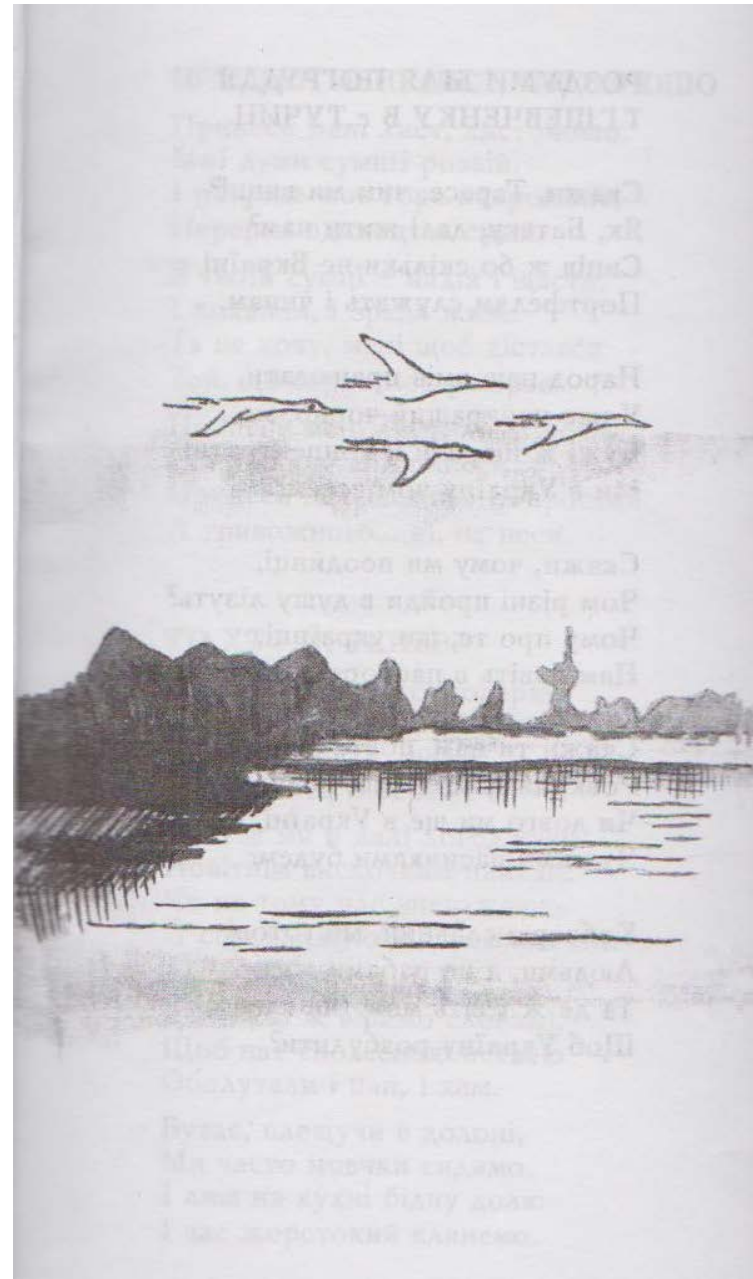
Ото прийде напиться зайда
Та лиш водиці набере,
Чи йому голову покорчить,
Чи йому мову відбере.

Та не могли татари й турки
В поході без води прожити.
Тож біля сідел почали всі
Зілля зеленее возити.

Казали, що воно здоров'я,
І мужність, й силу добавляє.
І можна пий отруйну воду –
Її це зілля очищає.

Зелене зілля воду любить.
Аїром турки його звали
І, перш, аніж води напиться,
Біля водоймищ розкидали.

Відчувши трепетну вологу,
Чужинське зілля вкоренилось.
Біля джерел, озер, річок
По Україні розселилось.

Роздуми біля погруддя

Т.Г.Шевченку в с.Тучин

Скажи, Тарасе, чим ми винні?
Як, Батьку, далі жити нам?
Синів ж бо скільки не Вкраїні –
Портфелям служать і чинам.

Народ наш вміє працювати,
У нас найкращий чорнозем...
Чужі ж нітрати й концентрати
Ми в Україну чом везем?

Скажи, чому ми поодинці,
Чом різні пройди в душу лізуть?
Чому про те, що українці,
Нам навіть в паспорті не пишуть?

Скажи ти нам, поете рідний,
Розкрий нам очі від облуди,
Чи довго ми ще в Україні
Чужими пасинками будем?

Кобзарю славний, ми готові
Людьми, а не рабами жити.
Та де ж узять могутнє слово,
Щоб Україну розбудити?

Татарське зілля (із циклу “Легенди Волині”)

*На Волині на Зелені свята оселі клечать
зеленим гіллям дерев, а по долівці розсипають
пахуче зілля – айр. Інша назва рослини –
“татарське зілля”. Як потрапила в Україну
ця рослина, розповідає легенда.*

Було давно це. Під горою
Стояло в зелені село.
Біля села, під самим лісом,
Цілюще било джерело.

І гості, й жителі села
До джерела ішли попити,
І, кажуть, голосом людським
Воно уміло говорити.

Коли ж, бува, його весною
Каміння з мулом загорне,
Тоді воно тихенько просить:
- Добродію, почисть мене.

Його почистять – і водою
В промінні знову виграє.
І щедро людям всім прохожим
Свою джерелицю дає.

Принеси мені лист, листоношо

Принеси мені лист, листоношо.
Мої думи сумнії розвій.
І розрадь моє горе непрошене,
Перерви одиноцтва сувій.

В твоїй сумці – надія, і щастя,
І кохання, і зрада живе.
Та не хочу, мені щоб дістався
Той, що серце моє розірве.

Принеси мені лист, листоношо.
Одинокій душі принеси...
Принеси задушевний та простий.
А тривожного...ні, не неси.

Щастя

Щасливий дім, де родиться маля.
Рідню той плач малого окриля.
Мовчить щаслива матінка – лебідка.
Ще зболена, лиш усміхнеться зрідка.
А в батька на щоці блищить сльозина
Від радості, що в світ прийшла дитина.
І біга баба (де й береться сила),
І в діда наче виростають крила,
І рід навколо Сонечка кружля...
Щасливий дім, де родиться маля.

То хто ж тепер?

То хто ж тепер господарює
На нашій батьківській землі?
Хто її, матінку, шанує,
Хто любить й береже її?

Самі ж ми й далі догоджаєм
Новітнім вискочкам-панкам.
Чи не тому нас зневажають
Й спроваджують до свіжих ям.

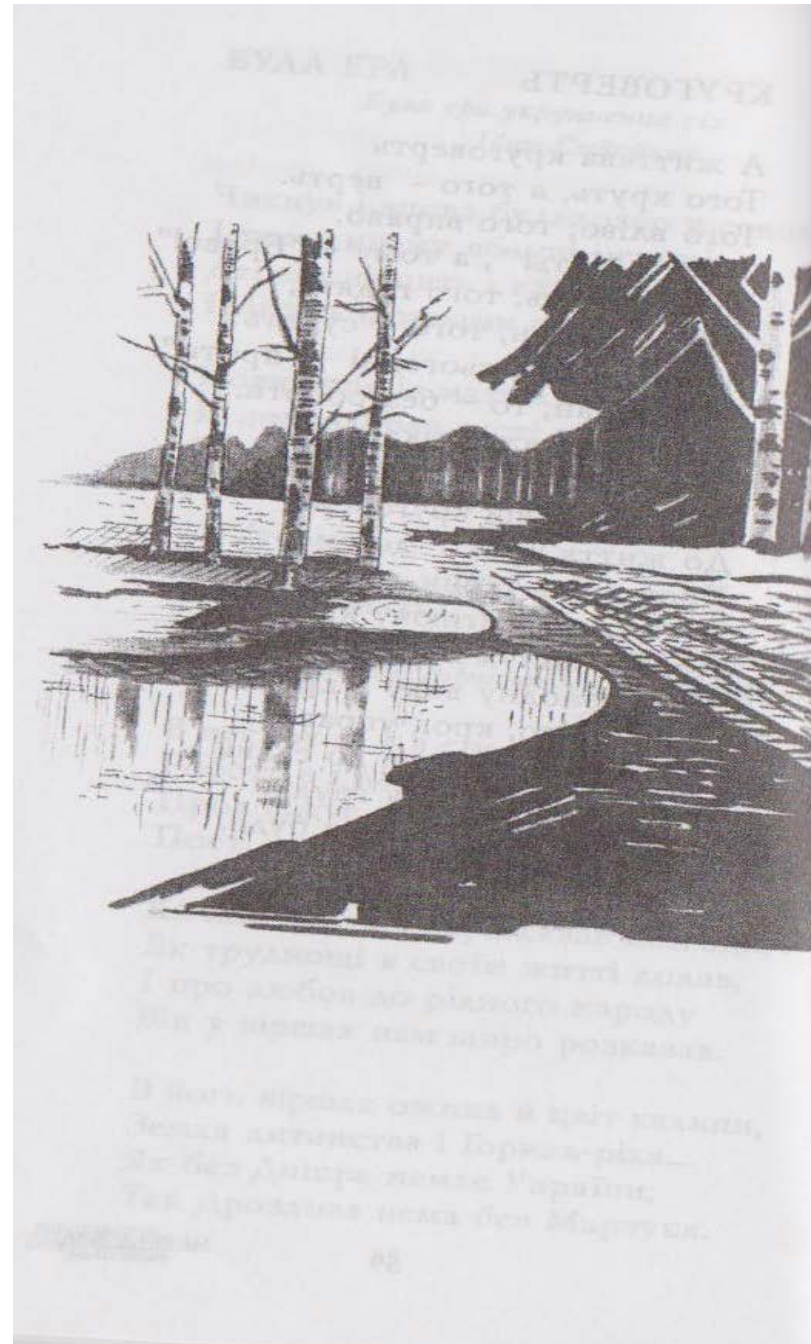
Бо ми ментальністю своєю
Даєм (бо ж віримо словам),
Щоб нас словесною петлею
Обплутали і пан, і хам.

Буває, плещучи в долоні,
Ми часто мовчки сидимо.
І лиш на кухні бідну долю
І час жорстокий клянемо.

Іванко і кошеня

Стояв Іванко, очі опустивши,
А до грудей тулилось кошеня.
Однолітки, враз колом обступивши,
Взяли на виховання хлопчενя.

“Учили” штурханами і словами:
“Порвав пальто! Нове!” А той мовчав.
Ну й що? Хай сварять. Але він із ями
Це кошенятко все-таки дістав.

А думка знов тебе шукає

А думка знов тебе шукає
І часто губиться в слідах.
Бува, зупиниться й чекає,
Вдивляючись в пустинний шлях.

Вона тебе одну чатує,
В обійми лагідні зове.
І за тобою все мандрує,
І в тихих спогадах пливе.

Початок весни

Весна почнеться не з дощів,
Не з танення снігів глибоких,
Не з цвіту котиків-кущів,
Не з водяних струмків широких.

І не з квіток вона почнеться,
Не принесуть і солов'ї.
Вона постукає у серце.
Тоді й відчуєш ти її.

Бо на світі є Афганістан

Думав він, колишній випускник,
З судженою стати на рушник.
Та не став Сашко, Петро, Степан,
Бо на світі є Афганістан.

Мріяв сина взяти на плече,
Хоч воно болить ще і пече,
Мріяв у весняному саду
Яблуньку садити молоду.

Хай вона буяє і цвіте,
Хай під нею в мирі син зросте...
Врізалась тривога в царство мрій
І бійців покликкала у бій.

Юнаки, красиві й молоді,
Побували у страшній біді.
В двадцять років хлопець ветеран,
Бо на світі є Афганістан.

Їм би, молодим, ще жить і жить,
І любить їм, і дітей ростить.
Не злічити ж втрат, каліцтв і ран,
Бо на світі є Афганістан.

На всіх зібраннях

На всіх зібраннях де ти був і будеш,
Кричиш, що ти єдиний патріот.
І що народ оцей ти дуже любиш.
Готовий горло рвать за цей народ.

Кричиш і б'єш себе постійно в груди,
Доводячи свою лиш правоту.
Загине все, коли тебе не буде.
І думку ти лиш маєш золоту.

Можливо, ти й правий. Й твої промови
Ведуть до щастя, миру і спокою.
Але чи вірити в твої ідеї нові,
Коли говориш мовою чужою?

Кажуть люди...

Серед лугу здіймається горб.
Невідомо, як зріс, звідки взявся.
Тут століття іскриться пісок.
Не один з нас в дитинстві в нім грався.

Обступили його лугові
Буйні трави і квіти пахучі.
На жовтавій його голові
Камінці гріють боки блискучі.

Кажуть люди, що в давні віки
За загиблими в битві братами
У зажурі його козаки
Наносили своїми шапками.

Вогонь кохання

В палких бажаннях
Вогонь кохання
Горить – не тліє.
І твоїх рук
Чарівний круг
Навколо шії.

Казкове

Різні є планети
І краї незнані.
Є на них поети,
Є на них кохані.
Є на них дерева
У плодах й цвітінні,
Красвиди зимні,
Літні і осінні.
Є птахи казкові:
Сині і червоні.
Яблука, мов дині,
І, мов леви, коні.
Є трава зелена
Й небо голубе.
Там би сумував я.
Там – нема тебе.

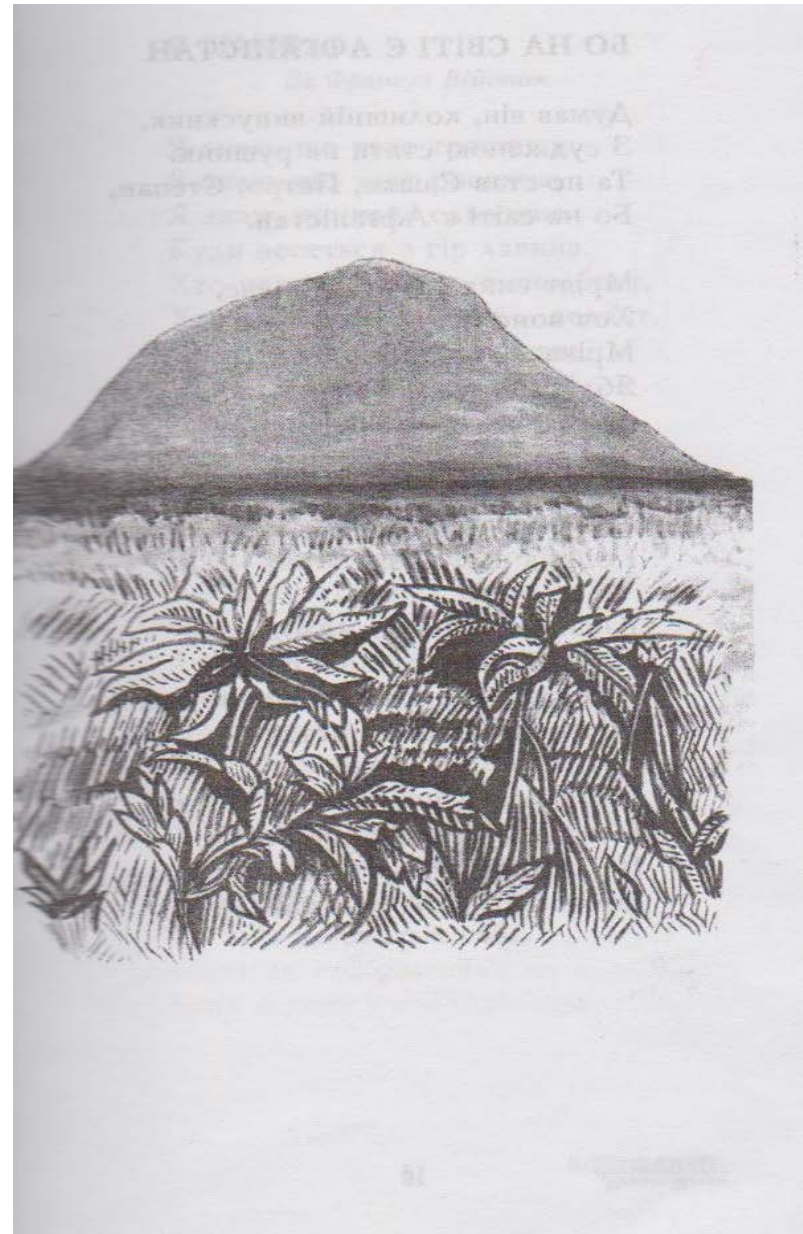
Напутнє слово випускникам

Прийшла пора. Відкрито в світ вам шлях.
Як швидко час навчання пролетів.
Тривога й сум у батьківських очах.
І сльози на очах у матерів.

В життя, як до нових материків,
Вам всім іти. І ось в дорогу час.
Не забувайте ж ви учителів.
Ми, вчителі, теж не забудем вас.

Прощаємось сьогодні з вами ми,
Прощається і школа, й рідний клас.
Для нас ви завжди будете дітьми,
Хоча й посріблить ваші скроні час.

Минуть роки. Настане ще пора -
Покличе дзвоник за шкільні столи.
І прийде в школу ваша дітвора.
Їх приймемо, як вас ми прийняли.

Я знаю...

За Франсуа Війоном

Я знаю, що таке травинка.
Я знаю, що таке росинка.
Я знаю, що таке цеглина.
Де більша й менша половина.
Хто цар, хто ворог, а хто брат,
Хто – оптиміст, а хто – педант.
Чому із неба сонце світить,
Чому є війни в цьому світі,
Чому є сонячні дні й хмурі.
І що таке магнітні бурі.
Чому солдат в бою вмирає,
Чому людина засинає.
Я знаю, що таке ріка
І як подругу птах шука.
Чому зимою сніг іде,
І вітер в проводах гуде.
Я знаю, що таке людина.
Як виховать дочку і сина.
Чому в людей є сині очі
І хто приходить в сни дівочі.
Чому не скрізь ростуть банани,
Чому моря є й океани,
Чому травицю кінь скубе..
Та лиш не знаю я себе.

Чи варто

Нікому не дано вернуть минуле.
Хотілося б комусь цього чи ні.
Частина спогадів давно уже заснула,
Частина борсається в пам'яті на дні.

Не можна повернути ранню вроду,
Хотілося б цього комусь чи ні.
Як жаль, не зайдеш у ту ж саму воду.
І не повернеш риси чарівні.

Чи ж треба нам минуле повертати
Й надіятись – воно до нас прийде.
І колесо історії спиняти?
Чи, може, хай собі тихенько йде?

Чекання

Світить місяць щербатий над хатою.
І моргає вечірня зоря.
Кожний вечір тебе виглядатиму,
Не барися, жадана моя.

І чи дощ надворі, чи завії,
Знаю, доля моя все ж прийде.
В піднебесі літаючи мріями,
Я чекатиму щастя своє.

У гості

Прибув у гості. В батьківському дворі
Мене зустріла осінь – господиня.
Під ноги листя різних кольорів
Пухким барвистим килимом встелила.

Самотньо біла хата на замку
Сумними вікнами мене вітала.
Я здогадався, в пору отаку
У поле осінь всіх повиганяла.

Композитор і поет

У тандемі по життю ідемо,
То падіння відчуваючи, то злет.
Радість людям піснею несемо,
Двоє нас: ти – композитор, я- поет.

А коли у вирій ми відбудем,
І полишать нас земні турботи,
Нас не буде, ми залишим людям
Поетичне слово й ніжні ноти.

Повесні співатиме діброва,
Оживе в цвіту краса торішня.
Нас не буде – будуть ноти й слово.
Нас не буде – буде наша пісня.

Новий день

Ніч минає, день новий в шибку заглядає.
Золотим своїм промінням темінь
проганяє.

Виграє у переливах ранніх солов'їв,
У туманах сивочубих, в посміщці синів.

Так в турботах час злітає зрання й до зорі.
І не чую, як ступає вечір на поріг.
День пройшов і прийде другий . Так
летять літа.
Сторінки життя могого новий день горта.

Осінь

Темними вікнами дивиться хата.
Вечір холодний лякає її.
Шкрябає стіну ясен крислатий,
Ніби записує думи свої.

Стукають схилені низько гіллячки.
Мов зашифровують в крапки й тире
Те, чом так важко він стогне і плаче
І чом тривога осіння бере.

Плаче крислатий один в самотині,
Перелопачує думи сумні.
Жде, а чи з'явиться хоч на хвилину
Відповідь-відблиск у темнім вікні.

Колись був пляж

Колись був пляж, нас кликав відпочити.
Всі нетерпляче ждали вихідних.
І йшли батьки на річку, бігли діти,
Бо сонце кликало старих і молодих.

Колись був пляж, та річка обміліла,
Не помогли і зливи із небес.
І вже не бігла, йшла, немов зомліла,
Бо води випили АЕС.

Людці Горинь зуміли сплюндрувати.
Ось у криницях вже води нема.
Тепер шукають гроші на загати,
Бо не поповнює ріка води сама.

Втрата

Жакун Іван Макарович, 1925р.н.
с.Залужжя, українець.
Мобілізований у 1944р. Рядовий.
Помер від ран, березень 1945р.

Жакун Макар Гордійович,
1899р.н. с.Залужжя, українець.
Мобілізований у 1944 р. Рядовий.
Загинув, квітень 1945р.
Похов. у с.Хазов, Німеччина.
Книга Пам'яті
України.
Рівненська
область т. I.

Я не знав свого дядька Йвана.
Дід на руки мене не брав.
Незагойна і досі рана
Тих воєнних страшних заграв.

Не вдалося мені спізнати
Тепло рук їх. У серці щем.
Найсвятіша воєнна втрата
Мені й досі пече вогнем.

Пахне поле щедротним хлібом.
І зросли їх і дочки, й сини.
А мій дядько Іван із дідом
Не вернулись з доріг війни.

* * *

Місяць срібний у безвість пливе.
Ніч – чаклунку з соб ою зове.
Підкоряється зоряна ніч.
Йде за ним слід у слід, пліч-о-пліч.

* * *

Серед пшениць та між житами
Волошки (видно так і треба),
Умиті літніми дощами,
Синіють клаптиками неба.

* * *

Крізь морозне дивлюсь я вікно
На засніжену сяючу вишню.
Це зима погуляти в сад вийшла
І малює чарівне панно.

* * *

Майнула осінь, мов би й не була.
Із вересня у грудень пролетіла.
Розфарбувала сад, дощем умила.
Помилувалась зробленим й пішла.

* * *

Річка – море, в ній купаються
Сонця промені весняні.
Нахилилися і вмиваються
Віти верб вдалині.

* * *

Ще мить – і дощику нап'ється
Земля і рання зелень трав.
І сонце ніжно усміхнеться
З-за хмар, що вітер розігнав.

* * *

Ще мить – і вишня бризне цвітом.
І забіліє сонний сад.
А потім і пагони нагріті
Розпустить пишний виноград.

* * *

Білі хмарки пливуть
Журавлиним ключем.
Й скільки оком не кинь
Синя синь за Случем.

Не треба

Не треба спогадів похмурих.
Не треба лишніх пишних слів,
Бо попіл згадок призабулих
Не потривожить моїх снів.

Не треба погляду – бажання,
Щодня листівок і листів.
Бо ні вмовляння, ні зітхання
Не зіб'ють плину моїх днів.

Дзвінків не треба телефонних.
У трубку подихів сумних.
Бо клич дзвінків тих пустодзвонних
Не потривожить дум моїх.

Ностальгічне

Відспівало тепле літо,
І куди не кинь.
Золотиться в полі жито,
А над полем синь.

Розтуляють очі сині
Квіти у житах.
І курить в бездошовинні
Пилугою шлях.

І чека лелеку сумний
Дальній переліт.
І співає тужно сурма
Про тривожний світ.

Літній мотив

Жито вмилося росою.
Сонечко встає,
Дивовижною красою
В росах виграє.

Промінь з неба (гість далекий –
Тиха волосінь)
Запросив на землю спеку.
Не рятує й тінь.

Слід на асфальті

На висохлім асфальті мокрий слід.
Лежить один, самотній, без надії...
Немов пройшов через багно боліт,
А зараз ліг – широку спину гріє.

Один – єдиний. Звідки взявсь? Відкіль?
А чи спинив його асфальт нагрітий?
Чи заблудивсь? А чи втомивсь й без сил
Ліг і лежить, щоб просто відпочити.

У чотири рядки

* * *

Прийди! Прийди, бо я без тебе гину.
А я не йшов до тебе – щиро линув.
Тоді не думав, що в єдину мить
Мене твоє кохання спопелить.

* * *

Не все купується за гроші.
На все не виставиш цінник.
І лише за діла хороші
Йде у безсмертя чоловік.

* * *

Ніч. Не сплю. І думки мої човником
То вперед, то назад все снують.
То майбутнє освітлюють вогником,
То в недавнє минуле ведуть.

* * *

Живеш і знаєш уже чітко:
Назад немає вороття.
І тоншає щоденно нитка
Та, що продовжує життя.

* * *

На дерева мороз волохатий
Поначіплював з льоду бруньок.
Обіч стежки до нашої хати
Спочиває пухнастий сніжок.

Миколі Владичуку

Уродженцю с.Бабин, автору збірки “Оазиси любові”

І в час важкий приходять радість.
Була военная пора.
У 42 –ім в селі Бабин
Зійшла Владичука зоря.

І муза увійшла до хати.
В поезію відкрила світ.
І хлопець став вірші писати.
І пише вже он стільки літ.

Кохасться Микола в слові
І повен задумів, ідей.
Через “Оазиси любові”
Іде він до сердець людей.

Не дай нам, доле

Не дай нам, доле, в депутати
Вже в котрий раз таких обрати,
Що хочуть нас в ярмо загнати,
І лиш про себе будуть дбати:
Побільш напхати в калити,
Валюту вивезти в світи...
А там хоч сонце не світи,
Бо що для них чи я, чи ти.

Можна і не можна

Можна виміряти віддаль
У космічному просторі.
Можна з'їздити у Відень
І кита зловити в морі.

Можна зняти гарні фільми
В джунглях чи серед пісків.
Уявить палкі обійми
Найлютіших ворогів.

Мову вивчити монголів,
Розгадать таїну сну.
Лиш не вимірять ніколи
Твого серця глибину.

Джерело

Джерело жебонить попід кручею,
Лине вдаль, пробиваючи шлях.
Між травою іскриться пахучою,
В'ється змієюю в дрібних кущах.

В теплих сонячних променях грає,
І милуються верби стрункі,
Як струмок в лепесі розриває
Павутинок тоненьких нитки.

Все кудись він біжить без упину.
Живить всіх на своєму шляху.
Плюскотить:” А я лину і лину
У ріку...У красуню ріку”.

Сповідь

Василію Попенку – поету з м. Дубровиці,
автору збірок “З доріг і виріїв”, ”Дорогобуж”,
“Світилка”, уродженцю с. Дорогобуж присвячую

Я до тебе знов з привітом,
Рідний мій Дорогобуж.
В. Попенко.
-Чуєш, Дубровице, рідна.
В. Попенко.

Коли буває тяжко й гірко
І згадки не дають заснуть,
Через “Дорогобуж” й “Світилку”
В дитинство пролягає путь.

І оживає княже місто,
Вали, кургани і рідня.
Думки – розсипане намисто -
На нить нанизую щодня.

Тривожно, чи в Дорогобужі
Через пройдешні роки
Іще живі, щасливі й дужі
Твої знайомі й свояки.

І йдеш у пуцу, як на прощу...
Горинь тебе до себе зве.
В тобі Дорогобуж і Гоща,
Й моя Дубровиця живе.

Роки

Пісня торкнулася серця мого.
Тільки, де жайвір? Не бачу його.

Вітром війнуло. Яка благодать!
Та непорушні дерева стоять.

Ніби почулися кроки в імлі.
Жодного сліду нема на землі.

Соколом – думка, в серці – вогонь,
Але вже осінь цвіте біля скронь.

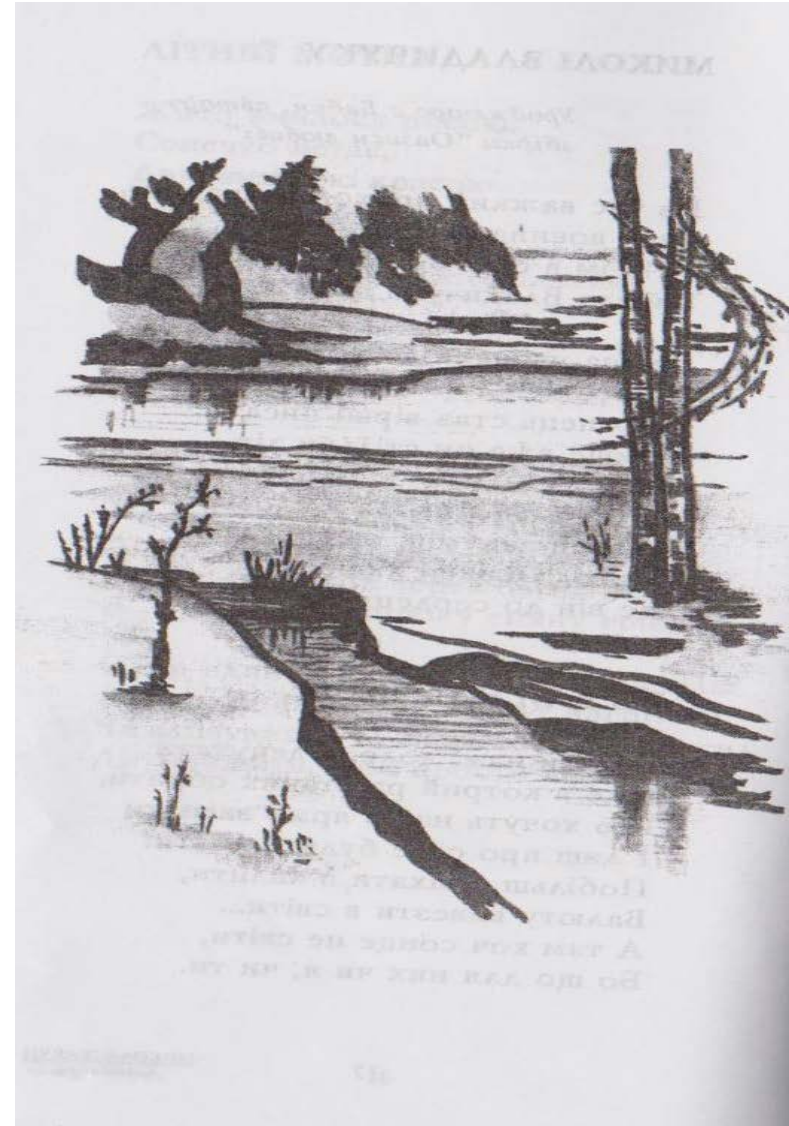
Пісня, і вітер, і кроки, й думки...
Може, це так пролетіли роки?

Біль

Тривогу б'є всім нині суцим
І звичний, і незвичний біль.
Та ми його терпіти мусим,
Хоч серце рве, хоч в рану сіль.

Ми болі часто відчуваєм
Чи рідні нам, а чи чужі.
Отак із болями й долаєм
Свої життєві рубежі.

Отак потрошечку, поволі
Крізь біль усе життя йдемо.
Бо як прокинемось, а болю
Уже нема – чи живемо?

Україні

О, Україно барвінкова,
Моє ти диво калинове,
Мій дім, батьки, моє життя
І світла віра в майбуття.

Мої надії й сподівання,
Моє незражене кохання,
Козацтва незборима криця,
Пісень невичерпна криниця.

О Українонько кохана,
Єдина ти і незрівнянна,
Тобі я слово шлю своє.
Спасибі, що ти в мене є.

Навчання на полігоні

Глухі постріли чути гарматні,
Кулеметні й дрібні автоматні
З полігону(село майже рядом).
Це солдати і “Шилкою”, й “Градом”

Знов розстрілюють ранок весняний.
І машини із ревом ще зрання
Світлом й димом розбуджують плеса
Й підминають туман під колеса.

І ганяють машини, ганяють.
І гармати раз по раз стріляють
В час, коли вся природа ще спить.
Видно, хочуть її розбудить.

А надворі дощ як із відра

А надворі дощ як із відра
По калюжах бульбашки ганяє.
Грізний вітер в проводах співає.
Вже прийшла осіння пора.

А надворі дощ як із відра.
Водяні потоки землю лижуть.
Споришам за комір краплі ліжуть.
Це прийшла осіння пора.

А надворі дощ як із відра.
А надворі бульбашки в калюжах.
Крізь тумани сонце очі мружить.
Так прийшла осіння пора.

Деяким політикам

До привілеїв дотягтись йому б усяких.
Юрбу розштовхує – пролізти б на вершину.
- Коли прийду, всі будете багаті.
Тож допоможіть. Свою підставте спину.

Нічого, що при владі був і є.
Цього замало. Треба далі лізти
В правителі. І щиро роздає
Він обіцянки, щоб на троні сісти.

Та прийдуть інші. І вони ділами
Життя покращать. Віра ще живе.
І не правителями – вірними синами
Тоді таких народ мій назове.

Зміни в Залужжі

Недавно якимсь побував в Залужжі.
Селі, де йшли мого дитинства дні.
Все ті ж піщані вулиці..., калюжі
І штучні квіти в маминім вікні.

Як боляче, на цвинтарі сільському
Могил добавилось аж три ряди
Всього за рік. До батьківського дому
Спішу. Молю, щоб не було біди.

Чорнобиль. Лихо. Молоді подружжя
Село лишили в цей непевний час.
Страшна реальність. І уже в Залужжі
Все менш дітей, які йдуть в перший клас.

Круговерть

А життєва круговерть
Того круть, а того - верть.
Того вліво, того вправо,
Тому – “Геть!”, а тому- “Браво!”.
Того хвалять, того гудять,
Тому – орден, того – судять.
Вчора – “за”, сьогодні – “проти”.
То був пан, то - без роботи.
То від погляду втікаєш,
То в безсмертя крок ступаєш,
Бо в життєвій круговерті
До життя крок і до смерті.
Крок крізь терни до зірок
Чи в гидку багнюку крок.
Крок у полум'я пекуче
Чи в холодну воду з кручі.
Крок уліво, крок управо,
До ганьби крок чи до слави.
Куля в спину чи у груди.
І не знать, що завтра буде.
Бо життєва круговерть
Нами круть і нами верть.

Зона. Чорний біль

Рижий ліс, здичавіле поле,
Одинокі горбочки могил.
Чорним смутком чорнобильське горе
Ходить вулицями міст і сіл.

Атом мітить серця і душі,
Чорні хмари над світом пливуть.
А в Чорнобилі яблуні й груші
Знову цвітом рясним зацвітуть.

За колючкою злякані коні,
Дикі, вільні(ніхто ж не пасе)
І лелека, проживши у зоні,
Радіацію в вирій несе.

Як же жити? У серце коле.
Сміх мовчить, і нема новосіль.
В німоті здичавіле поле.
Чорний смуток і чорний біль.

В неспокої

Миколі Марчуку – поету, автору збірки
“Вірність землі” присвячую

В неспокої. І в сім десятків літ
Робота є і для думок, й для рук.
Продовжує життєвий свій політ
Поет, людина, патріот Марчук.

Як жив, кохав, переживав незгоди,
Як труднощі в своїм житті долав,
І про любов до рідного народу
Він у віршах нам щиро розказав.

В його віршах ожина й цвіт калини,
Земля дитинства і Горинь – ріка...
Як без Дніпра немає України,
Так Дроздова нема без Марчука.

Весна

Розкололася темінь нічна
Жовтобоким розжареним м'ячиком.
І в саду яблуневім весна
Витанцьовує з сонячним зайчиком.

І веде свій веселий танок,
Рукави розпускає духмяні.
У розквітлі і луг, і садок
Сипле з них аромати весняні.

Вітряки

Трудились довго, як могли,
Вітри найпершими стрічали.
А ті їм руки цілували.
Отак на вигоні й жили.

Серед пісків три вітряки...
Яке блаженство і багатство!
Їх три було, а не багато,
До них ми бігли навпрошки.

До них ми бігли, як у казку.
Немов у царство дивних мрій.
Вони, немов батьківська ласка,
У серці й пам'яті моїй.

Іду на вигін. Завмираю.
Стою самотнім на горі.
Де ж вітряки? А їх немає:
Згнили в колгоспному дворі.

Залужжя

Не рвусь в чужі краї я, друже,
Бо не за ними серце тужить
І не за ними в ньому щем.
Думками рвусь я у Залужжя
В спекоту літню чи у стужу,
Із вітром рвуся і дощем.

Пройтись знайомими стежками.
Поспілкуватись з земляками.
Відвідать озеро і луг.
По росах побродити ранніх.
Закинуть вудочку в ковбаню,
Вдихнуть лісів сосновий дух.

Я до чужих країв байдужий,
Тому й не рвусь до них я дуже.
Мені нема миліш пісень
Отих, що чую я в Залужжі.
Тому і рвусь туди я, друже,
Хоча б на день, хоча б на день.

Прокидайся

Навкруги життя буяє,
Розцвітає неба синь.
Щовесни отак буває
Із Його благословінь.

Таж живи, буяй і квітни,
Все сумне в зимі покинь.
Прокидайся. І в молитві
Ти до Господа полинь.

Була ера

Була ера укрупнення сіл
Іван Сидорчик

Чихнув і вповз бульдозер у садок,
І рве у ньому яблуні і груші.
Дерева нищить і кладе в рядок.
І мітить шрамами серця і душі.

Повитягав із матінки землі
Й пороздирав густі кореневища.
Тепер отам, де хутори були,
Гуля пороша і вітрище свище.

Приватизація

Ще небо є,
ще є повітря,
Ще вільно птах маха крилом.
Ще нічий пориви вітру
Й спів солов'їний за селом.
Ще біди в кожного є,
Віра.
І Всесвіт поки що нічий.
Ще нічий і ями, й вирви,
Що на шляху в
Країну Мрій.
Ще день є, ніч.
Ще сонце світить.
Ще є життя і смерті мить.
Ще мрії в клітку не закриті...
А значить – значить
Треба жити!

Зимою зацвіли дерева

І ясен, і береза, і ялина
Під ранок білим цвітом зацвіли,
І забіліла в ягодах калина,
Бо сніг з морозом і її знайшли.

Укрив їх іній наче пеленою,
Та ще й до ніг встеливши килими.
Осіпані пухкою білизою,
Стоять в полоні білої зими.

Усе колись переболить

Переболить усе, забудуться страждання,
І зморшки зглядяться на зболенім чолі.
Лікує час. І кращі сподівання
Зітруть незгоди, прикрощі й жалі.

Буває, болі, мов колючки колють,
А часом молотом під серце віддають
Чи тиснуть. І краплини навіть болю
Мені нагадують важку життєву суть.

Як жив? І дітям що залишу в спадок?
Чи все, що планував, зумів зробити?
Душа усе частіш пита й під ранок
Чи не тому страждає і болить?

Вона в неспокої. Чогось шукає,
І лине, переборюючи біль,
До справ, до дій. І все мене картає.
Думки ж тривожні лізуть звідусіль

В моє життя, бажання, світлі мрії.
Вони заходять повсякденно і щомить...
І сон женуть. Лишається ж надія,
Що все колись, усе переболить.

Осінній вальс

Зриває вітер у саду
Багряне листя.
І ось звучить поміж гіллям
Осіння пісня.
І вже калина одягла
Своє намисто.
І чути осені ходу
Селом і містом.

Приспів
Дощик вмиває, дощик вмиває
Сливи й вишні.
Пісня лунає, пісня лунає
У вишині.
Сивою просинню, сивою просинню
Зблискує лан.
Знову до осені, знову до осені
Кличе туман.

В осінню ніч, в осінній день
Листки кружляють.
Барвистим килимом до ніг
Мені лягають.
І пада яблуко в саду
На землю дзвінко.
Перегортається життя
Іще сторінка.

Приспів.

29

28

Пісні

Сонячний промінчик

Прокидається раненько і в ту ж саму мить
Перший сонячний промінчик прямо в ліс
біжить.
Плаче там берізка біла, сумно їй самій.
Теплим подихом своїм він сушить сльози
їй.

Приспів

Сонячний промінчик,
Сонячний промінчик,
Сонячний промінчик –
Диво весняне.
Сонячний промінчик,
Сонячний промінчик,
Сонячний промінчик,
Поцілуй мене.

Ой берізонько – подружко, ти не плач, не
плач,
Як промінчик я покличу, ти мені пробач.
Хай промінчик ясно світить і тобі й мені.
Хай несе весна на крилах радості земні.

Приспів.

Червоне й чорне

Зима і літо, мов лід і племінь.

То в душу стужа, то в серце промінь.
То ми зійшлися, то розійшлися,
Червоне й чорне переплелися.

Приспів

Злетіти можна і можна впасти –
Такі бувають в житті контрасти.
То сум, то радість мене огорне,
Бо поруч ходять червоне й чорне.

Так обнялися радість з журбою.
То ти далеко, то ти зі мною.
То розуміння палке між нами,
То раптом сльози гіркі ночами.

Приспів

То погляд ніжний вселя надії,
А то байдужість ламає мрії.
То зустріч щиру нам шле чекання,
А то розлука вбива кохання.

Приспів.

Калина

Горить калина край села жовтогарячо.

А вже дощем холодним рання осінь
плаче.
Вмиває ягоди, збиває диво цвіту.
Вогонь калини осінь хоче загасити.

Приспів

Ой вітре, вітре, не ламай калині віти.
Калина хоче сестру – весноньку зустріти.
Калина мріє, що пройдуть лихі морози
І ронить ягоди на землю, наче сльози.

Стоїть калина край села, мов наречена.
Така красива і така вона смиренна.
Ховає ягоди свої у жовтім листі,
Стоїть красива, наче дівчина в намисті.

Приспів.

А навкруги садів цвітінь

Блакить весняна рясним цвітом
Казково завітчала сад.
Весна проводить перед літом
Краси і пахощів парад.

Приспів

А навкруги садів цвітінь.
А ти одна і я один.
А навкруги буя весна.
А ти один і я одна.

Скидає плаття біле вишня.
Ширяють птахи в голубінь.
Лунає про кохання пісня.
І яблунево пахне синь.

Приспів

З тобою будемо ми разом.
В надії зачекаймо мить.
Весна – спокусниця тим часом
Усіх чарує і п'янить.

Приспів

Сипле сніг

Знов дерева у саду снігом припорошені,

Хоч зима лиш на крок відійшла від осені.
Знов на дзеркалі річок зимонька танцює
І холодні візерунки на шибках малює.

Приспів

Сипле сніг, сипле сніг
Білий та лапатий.
І зима, і зима
Проситься до хати.
Хоч зима, хоч зима
Холодом лякає.
Та любов, та любов
Наша розцвітає.

Не лякай нас, не лякай та й морозом
лутим.
Тобі наші почуття холодом не скути.
Хоч земля вже навкруги білим снігом
вкрита,
Та діждемося з тобою ми весни і літа.

Приспів.

Самота

Що прожив, те у думках прокручую,
Його з пам'яті вже не зітру.

І сльоза одинока й пекучая,
Тихо мерзне на зимнім вітру. { 2 рази

Прокидаюсь від сну я тривожного:
В душу в'їлася туги стріла.

А хотілося щастя безмежного,
І кохання, і згоди, й тепла. { 2 рази

Але вірю: з любов'ю пречистою
Ще прийдеш через відстань років.

Станеш піснею ти над колискою
Всіх моїх розтривожених снів. { 2 рази

Понад Горинню

Понад Горинню ходить осінь рання,
Пливуть тумани сизі над водою.

І знову сонця промені останні
На мокру землю падають з журбою. { 2 рази

Понад Горинню ходить осінь рання
Фарбує цвітом полум'я калину.

А в сивім небі чути на прощання
Журливу тиху пісню журавлину. { 2 рази

Вже пахне прохолодою густою,
Прокинулись від інею світання.

І, вмита золотистою росою,
Понад Горинню ходить осінь рання. { 2 рази

Сумує чайка

Весною повінь щедро берег покрива
І перетворює в широке море ріки.
І що тій повені і квіти, і трава,
Й невисиджені чайкою ще діти.

Приспів

Сумує чайка, сумує чайка
І над водою чути плач.
А річка – море. Твоєму горю
Не зміг зарадити, пробач.

А чайка острівці шука собі сухі
І гарної погоди молить, молить з неба.
І що їй біди і чужі, чужі гріхи –
Своїх їй діток висидіти треба.

Приспів

Щорічна повінь – то її тривожні сни.
І так, і так проходить молодість чаїна.
Тому так сумно, сумно кожної весни
Кигиче, тужить й плаче ця пташина.

Приспів.

Веде в дитинство нас дорога

Чим далі в світ, тим далі від порога
І батьківського, й маминого ми.
Частіш веде в дитинство нас дорога,
Коли ми залишаємось самі. {2 рази

І оживають в пам'яті стежини,
Що босими ногами протоптав.
І гріє серце вишита калина
На рушнику, що в світ з собою взяв. {2 рази

Ідуть роки. Дитинства хата сниться.
Тривожить душу, в пам'яті живе.
У довгу темну ніч, коли не спиться,
Із вирію мене додому зве. {2 рази

Не часто я топчу пісок поліський:
В турботах все і мало часу є.
Чи не тому в саду старенька вишня,
Коли іду, мене гілками б'є? {2 рази

Соловейко "тьох та тьох"

Вечір. Сонечко сідає,
Мене мати не пускає.
-Мамо, й тебе ж молоду
Ждав коханий у саду.

Приспів

Соловейко "тьох та тьох".
Все одно ми будем вдвох.
Він для нас із зірочок
Тче весільний рушничок.

} 2 рази

Ніжно й любо нам до ранку
Соловей співа співанку.
Часто згадує сім'я
Ті співанки солов'я.

Приспів

"Тьох та тьох, та тьох, та тьох".
Чверть ми віку вже удвох.
Для моїх синів й дочок
Соловей тче рушничок.

} 2 рази

Йдуть роки та чую я
Ніжні співи солов'я.
Наспіває, вірю в те,
Нам весілля золоте.

Приспів

"Тьох та тьох, та тьох, та тьох".
Вже піввіку ми удвох.
Вже для внуків і внучок
Соловей тче рушничок.
"Тьох та тьох, та тьох, та тьох".

} 2 рази

Яблунева вулиця

Тихим вечором весняним ми з тобою йшли,
А в саду, схиливши віти, яблуньки цвіли.
Пелюстками вони нас ніжно обсіпали.
Яблуневою з тих пір вулицю ми звали.

Приспів

Яблунева вулиця, Яблунева вулиця
Увійшла й лишилася на усе життя.
Серденько до серденька горнеться, тулиться
І цвітуть, мов яблуньки, наші почуття.

Рясноцвітом відбували яблуньки в саду.
Я з коханою на нашу вулицю іду.
Ніжно нам шепочуть віти у вечірній час
І вітають, і голублять, і чарують нас.

Приспів

О рідна мово

О рідна мово світанкова,
З дитинства мила й дорога.
Любові нам дозволь до слова
З твого напитись джерела.

Приспів

О рідна мово, рідна мово,
Збагачуйся і розцвітай.
Хай колоситься твоє слово
І буде щедрим урожай.

О мово, мово материнська,
Тебе весь світ уже сприйняв.
Хто з джерела твого напився,
Той щедрим, добрим, мудрим став.

Приспів

Ти в світ ідеш, хоч на задвірках
Ще не розквітла, лиш ростеш.
Та виростеш, я вірю, швидко,
З колін зведешся й розцвітеш.

Приспів.

Дві дороги

Мені дороги дві zostались:
Одна – пряма, друга – крута.
Пряма веде мене у старість,
Крута у молодість верта.

{ 2 рази

Пряма біжить до небокраю,
І манить, і з собою зве.
Крута – назад усе вертає
І в моїй пам'яті живе.

{ 2 рази

Одна, втомившись, спочиває,
Вплітає в скроні сивину.
А друга – в згадках оживає,
Мені нагадує весну.

{ 2 рази

Якби ж то можна вибирати,
Якби зробити щось я міг.
Я б старість посадив за ґрати,
Щоб зупинити її біг.

{ 2 рази

В житті стою на півдорозі
І згадую свої літа...
Та жаль, що вибрати не в змозі
Ту, що із ямами й крута.

{ 2 рази

Пісня про Тучин

Тут землі щедрі і родючі
І б'є прадавнє джерело.

Тут в зелені горинські кручі.
Під сонцем розцвітає Тучин –
Найкраще на землі село.

Приспів

Наша гордість – древній Тучин,
Працьовитий і співучий.
Хай летять у щасті й радості роки.
В лоні вільної держави
Йде про тебе добра слава
І залишиться потомкам на віки.

Шле парк шатром своїм зеленим
Свої вітання небесам.
Стоять в зажурі пишні клени
І шану віддають полеглим
За Україну землякам.

Приспів

В нову історію країни
Ввійшов крізь бурю лихоліть...
І з давнини і аж донині,
Вдивляючись у синь Горині,
Стояв наш Тучин і стоїть.

Приспів

Із року в рік, із року в рік
І юнь, і зрілість сивочолу
Скликає весело дзвінок
У Тучинську середню школу.

Приспів:

Дзвенить дзвінок, дзвенить дзвінок, шкільний дзвінок.
І кличе знову, кличе знову на урок.
Нехай малиново дзвенить він дні й віки,
Нехай нагадає всім про шкільні роки.

Колиска мрій і сподівань,
В тобі зроста сім'я орлина.
Наш храм науки й світоч знань,
Дитинства й юності країна.

Приспів.

Сміливо йдемо в широкий світ,
Такий незнаний і незвичний.
Нам школа вже он стільки літ
Дає розумне, добре, вічне.

Приспів.

Пісня про Тучинську школу

Жакун Микола Григорович народився 26 вересня 1953 року в с. Залужжя Дубровицького району Рівненської області. Навчався в Залузькій восьмирічній школі, Дубровицькій СШ №2.

У 1978 році закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Нині вчителює в Тучинській ЗОШ I-III ступенів. Член літературно-мистецького об'єднання «Веселка» при Гоцанській районній газеті «Рідний край», член Всеукраїнської спілки краєзнавців. Лауреат премії ім. І. Шишка, переможець літературного конкурсу «Перло многоцінне» (2011 р.). Літературні твори друкувались у республіканській, обласній, районній пресі, альманахах «Гостинець (2000. 2010 рр.)», «Безсоння» (2001 р.), «Суцвіття» (2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 рр.), «Тучинський передзвін» (2008, 2010 рр.), «Струни серця» (2012 р.), журналі «Погорина» (2012 р.), звучали на каналах обласного радіо та телебачення.

Автор книг «Вишиванка» (2000 р.), «Щедрий кавалер», «Неслухняний м'ячик» (2001р.), «Тучин» (2002 р.), «Світоч знань» (2003 р.), «Круговерть» (2004 р.), «Веселочка», (2006 р.), «Відгадай і розмалуй» (2006 р.)
«Признання» – чергова книга автора.

Микола Жакун

